(המשך מעמוד 3)

יש לי הרגשה, מר פרס, כי אינני היחידה שיש לה דילמה לגבי המערך. רשימת ה־120 של המערך תביא, קרוב לוודאי, רבים אחרים למחשבה שניה לגבי ההצבעה בבחירות הבאות. והפעם, הסיסמה רק לא ליכוד — כבר לא תעזור.

מלכה שי, מושב מסלול

מדהים הוא השילוב בין התחייבות המערך לסלילת דרך חדשה למשא־ומתן עם ירדן והפלסטינים ובין ההתחייבות להשאיר את ההתנחלויות על כנן. האם ייתכנו חיים שלווים למתנחלים, ששרדו את הארמה שעליה התנחלו (ואין הבדל בין אדמה פרטית ואדמת מדינה), פרעו, התעללו באוכלוסיה כאילו היתה עדר של חיות, התקיפו את מנהיגיה, רצחו כמה מבניה, ערכו טבח במיכללה ותיכננו לפוצץ מיסגדים ואוטובוסים על יוש־ביהם?

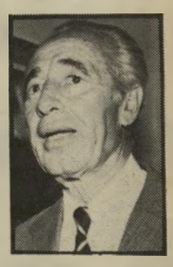

פרס

האם שימעון פרס אינו מתאר לעצמו את ניקמת הפלסטינים ב־מתנחלים? המתנחלים בוודאי מתארים לעצמם זאת, וכך גם כל בוחר ממוצע. לכן המתנחלים לא יסכימו לכל הסכם שלום שיבשל המערך, והבוחר — ששמע את הבטחתו של פרס למתנחלים — יפקפק ביושרו.

בסתירות המדהימות האלה חותר פרס תחת שארית האמון שהבוחר יכול לתת במערך, והורס את הסיכוי להציל את המדינה משילטון הליכוד.

ריבקה תל, קיבוץ עמיר

● ● ●

כמו תורכים בגרמניה

קיריית־אתא נגד עובדי המחלקה לנוער ולספורט.

כל עוד זה לא נגע להם, הם שתקו. המינהג שהשתרש בארץ, למסור עבודות לקבלנים, לא עורר עד כה שערוריה. השיטה, שלפיה מיפעלים ומוסדות שונים הופכים את פועליהם לשכירי־יום, פועלת כך: הקבלן מקבל את העובדים ל־10 חודשים, ולפני שחלים עליהם חוקי־הקביעות, הוא מפטר אותם ומחליף בחדשים. כעת השיטה התחילה לפגוע גם בשכבות המבוססות.

מיקרה קונקרטי: עיריית קיריית־אתא מחסלת את המחלקה לנוער וספורט. את המועדונים תנהל חברה קבלנית בעלת שם יפה: ניהול מתנ"סים.

מפי המורות, המורים, המדריכות והמדריכים נשמעים היום טענות של טעם, בשפה אינטליגנטית: „הופכים אותנו לפועלים זרים. כמו התורכים והיוגוסלאווים בגרמניה. מי שיירצה לעבור, יחתום על חוזה אישי עם החברה, לתקופה שאינה מקנה זכויות."

השאלה שכולם שואלים: איך יוכלו אנשים ממורמרים ומתוסכלים להדריך, לחנך ולתפקד בחינוך המשלים?

מרדכי כהן, קיריית אתא

● ● ●

החטא ועונשו

קוראים מתייצבים לצידו של מרדכי ציפורי.

אנו, החתומים מטה, מייצגים קבוצת אזרחים שגורלה, חונכה והאמינה בתנועת החרות. ספגנו בכאב ובשתיקה את כל כישלונות הליכוד וטעויותיו בשנים האחרונות.

ציפורי

אך העוול שנעשה לשר מרדכי ציפורי — הוא כבר יותר מדי! זה הקש ששבר את גב הגמל!

תנועה שאינה מסוגלת לסבול ביקורת פנימית, תנועה המקיאה מתוכה את האדם הצודק והישר מכולם, שמילא תפקידו באמונה — לנו אין מקום בה!

בבחירות אלה ינתנו קולותינו למיפלגה אחרת.

שחר יהודה, ראט יעקב, פתח תיקווה

על מה העניש מרכז תנועת החרות את השר ציפורי?

על כך שנהג ביושר אישי ובאחריות לאומית, בעת שהעיד לפני ועדת־החקירה בעניין צברה ושאת־ילא מבלי שניסה להסתיר או לחפות על אריק שרון ויצחק שמיר;

על כך שהיה הבלם הלאומי בממשלת ישראל ליוזמותיו ופעולותיו הבלתי־אחראיות של אריק שרון;

ומעל לכל אלה, על כך שביקורתו והשגותיו על מהלכים שונים במילחמת של"ג התבררו כנכונות.

בתנועת החרות לא סולחים על חטאים כאלה — זו המשמעות הברורה להצבעת חברי המרכז.

אם זהו החטא וזה עונשו — אומללה היא המיפלגה המוציאה מקירבה „חוטאים" כאלה.

ברכה הרין, ראשון־לציון

בליכוד הם אמרו: חגיגה לדמוקרטיה. וכשנשאלו, ידעו כולם לדקלם: „אין מחנות, יש רק מחנה אחד — מחנה הליכוד."

כמעט צדקו: היה אומנם מחנה אחד, שהתלכד מאנשי שרון ואנשי שמיר, שמטרתו היתה הוצאת השר ציפורי החוצה.

כל הדרכים היו כשרות לכך, וציפורי הואשם אפילו במחלתו של בגין.

האיש היחיד שיכול היה לעצור קצת את המיפלצת שקמה, שהעז לעמוד בדרכו, ולומר את האמת - סולק!

וכשסוכם הערב על־ידי דוברי מחנה שרון, הם הכריזו: „הושג ניצחון משולש"(שרון ודויד מגן נפגעים, ציפורי בחוץ). והדמוקרטיה? היא הזילה לה דימעה בצד.

סימה אשל, באר־שבע

● ● ●

על עכברים ומרפקים

ההתקוטטות בליכוד על מקומות בכנסת מעידה על הרגשה של תבוסה מתקרבת.

מרפקים הם האיבר החיוני ביותר של פוליטיקאי, אפילו יותר מלשון מקשקש. לכן ההפנינג שמציגים לפנינו עסקני הליכוד — המאבקים בין המיפלגות ובתוכן, על המקומות בכנסת — הוא טיבעי ומובן.

אולם לתחרות האופיינית לכל תקופת ערב בחירות מתלווה נימה של ייאוש ומצוקה. אין זו ההצגה השיגרתית, זו באמת מצוקה. אנשי הליכוד חשים בסתר־ליבם כי השילטון עומד לחמוק מידיהם, ולכן טובת־ההנאה שתיוותר להם מעסקנותם היא כיסא אפשרי בכנסת.

אם כן, לא רק במחזה בשם „מרפקים" אנו צופים, אלא גם בסצינה מהמחזמר הידוע „עכברים של ספינה טובעת".

ירון ברי־לוי, בת־ים

● ● ●

סרט שחור־ורוד

בנושא מזעזע אין די כדי להפוך את הסרט העוסק בו לסרט טוב. על כך אפשר ללמוד מתוך השוואה בין שני סרטים דוקומנטריים באותו נושא.

בשבוע שעבר הוקרן בטלוויזיה, במיסגרת מבט שני הסרט אייל. סיפורו של נרקומן בבימויה של נילי טל. הסרט היה אומנם מזעזע, שכן הנושא עצמו קשה ומחריד, אולם נילי טל לא הצליחה להפיק את המירב מן החומר שהיה בידה ויצרה סרט שטחי ודל.

לויתן

בעיית הנרקומנים מורכבת הרבה יותר מכפי שתוארה בסרט ועולמם מזעזע הרבה יותר מכפי שבא לידי ביטוי. ואכן, גיבור הסרט עצמו אמר, בשיחה שאחרי הקרנת הסרט, כי העולם שתואר בו היה „ורוד מדי."

למען ההשוואה: אפשר לחזור ולהוציא מן הארכיון סרט אחר בנושא זה, שנעשה לפני שמונה שנים על־ידי בימאי בשם נרב לויתן. איני זוכרת איך נקרא הסרט, אך אני זוכרת את הרושם העמוק שהוא השאיר עליי ואת ההתייחסות הרגישה והעמוקה שבאה בו לידי ביטוי.

ורדה יגיל, פתח־תיקווה

● ● ●

לנהוג כך ב„משיחיי"?

איסר הראל התראיין בפרשת המחתרת („קול ישראל" 11.5.84) והציע את עצותיו לשב"כ מעל גלי האתר.

שביעות רצונו העצמית של הראל ועצותיו מעוררים תמיהה. האם הוא תמים מיתמם? האומנם זקוק השב"כ לעצותיו? האומנם פעל השב"כ לפי הרגלו, ניסיונו וכי־שוריו?

הראל

אני מרשה לעצמי להציע לשרות־הביט־חון כמה הצעות פעולה, שאינן חדשות עבורם. גם לי מותר לתת עצות. ואלה עצותיי:

● כאשר מתבצעת פעולה המסכנת את שלום הציבור או את הסדר הטוב, או שעלולה להתבצע פעולה כזו, יש להוציא החוצה את כל אנשי הסביבה ולהחזיק אותם במשך כל הלילה בקור או בגשם. אם זה ביום, אז יש להחזיק אותם בשמש לוהטת.

● יש לחפש בכל הבתים ולאסוף חשודים — תוך הטלת עוצר חמור — ולהעביר אותם אל בתי־המעצר.

● להלביש שק על ראש החשודים ולהכות בהם. כדאי להכות בהם במכשיר כהה, כדי שלא יוכלו לטעון ולהוכיח בבית־המישפט שהודאתם נלקחה בלחץ מכות. לפני או אחרי כן, כדאי להשליך אותם לצינוק למשך כמה ימים. כדי להשתחרר מן הלחץ, יש להניח שהם „יזמרו" בכל פה וילשינו על עצמם וסביבתם. לא חשוב אם הם יודעים באמת משהו או אם אכן השתתפו במשהו. זה יוביל למעצרים נוספים.

● אמצעי־עזר לנ"ל, שאני מציע: מים קרים על גוף עירום, כשהחשוד קשור ברגליו וראשו נוטה כלפי מטה; חשמל בפי הטבעת או בפה; חומר חריף על הפין; מעיכת אשכים.

● פיצוץ בתים של החשודים עוד בטרם מישפט.

תהליך חקירה כזה הוא יעיל, ונוסה בהצלחה במקומות שונים בעולם ובארץ. אין צורך שאסביר לשב"כ עד כמה יכולה להיות הצלחתם מרובה. הם יודעים זאת. אין צורך שחקירה מסוג זה תגזול מהם כמה שנות עבודה, כי זה פועל מהר. גם את זה הם יודעים.

אבל... איך אפשר לנהוג כך בישוב יהודי? ועוד ביהודים יראי־שמיים, תלמידי־חכמים, רבנים וקציני־צה"ל? „משיחיי" — כמו שאומר שמיר.

יצחק חסון, רמת־אביב

● ● ●

המציל נפש אחת

כל הכבוד ליפית ניניו. שאימצה את הילד גיל („העולם הזה" 9.5.84).

קראתי אתמול את העולם הזה. שאני קוראה מושבעת שלו, והרגשתי צורך להגיב על הכתבה של אילנה אלון, על אימוצו של גיל.

וינדר

כאדם שעבר שיבעה מרורי־גיהינום, אין לי מילים לשבח את יפית ניניו. מי יודע לאן היה מגיע גיל ולאיזה תהום היה מידרדר? הגברת ניניו פשוט הצילה אותו.

כשקראתי את הסיפור, מלאו עיניי רמעות, התרגשתי ושמחתי. ה־יום, בגיל 29, אני נזכרת כי בילדותי גם לי לא היה בית חם, אני נזכרת ביסוריי ובסיבלותיי. לגיל היה מזל גדול, וליפית אפשר לצטט את הפסוק: „המציל נפש אחת, כאילו הציל עולם ומלואו."

זלמן („שושי") וינדר, תל־אביב

לידיעת הקוראים
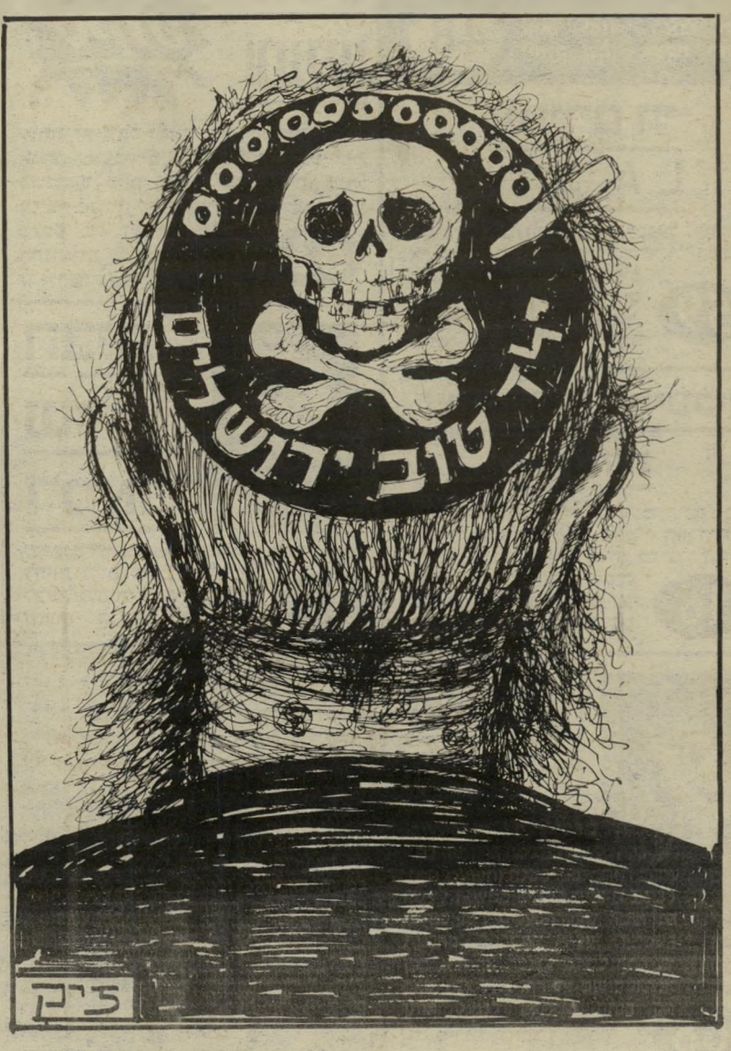
מיכתבי קוראים מתפרסמים בקיצורים המתחייבים מתוכנם ומשיקולי מקום. עדיפות תינתן למיכתבים קצרים. מודפסים במכונת־כתיבה, שצורפה אליהם תמונת הכותב. מיכתבים בעילום־שם לא יפורסמו. אין המערכת מחזירה את המיכתבים שנתקבלו בה.